

בג"צ 4950/90 - תקוה פרנס ו-3 אח' נ' שר הבטחון ואח' . פ"ד מז(3), 36.

=====
חוקיות רשימה של אנשים הנתונים לבדיקות מיוחדות וחיפושים כשהם עוזבים את הארץ או חוזרים אליה. הפעלת שיקול הדעת שלא לפרסם ברשומות תקנה בת פועל תחיקתי לתקציר - מאגר סביר לרשימת נושאים קשורים בג"צ 4950/90 בשג"צ 1644/91

1. תקוה פרנס
2. בני ברונר
3. האגודה לזכויות האזרח בישראל
4. אייל סיון

נגד

1. שר הבטחון
2. שר המשטרה

בבית-המשפט העליון בשבתו כבית-משפט גבוה לצדק

[24.4.91 , 16.6.93]

לפני השופטים א' ברק, ש' לוין, ש' נתניהו

בקשה למתן צו על-תנאי

עו"ד נטע זיו גולדמן - בשם העותרים
עו"ד נילי ארד - בשם המשיבים

פ ס ק - ד י ן

השופט א' ברק

יום יום עוברים מאות נוסעים בנמלי הים והאוויר. נערכת בהם בדיקה בטחונית שגרתית. בקבוצה מסוימת של נוסעים נערכת בדיקה בטחונית מיוחדת. קבוצה זו כלולה ברשימה מיוחדת של ביקורת גבולות.

הרשימה נקבעת על-ידי שירות הבטחון הכללי. השאלה המתעוררת בעתירה שלפנינו הינה, אם בעריכתן של בדיקות אלה פועל שירות הבטחון הכללי כחוק.

העובדות

1. העותרים הם אזרחי ישראל. הם יוצאים את הארץ דרך נמל התעופה בן-גוריון, וחוזרים אליה דרך נמל זה. ביציאתם ובשובם נערך חיפוש מיוחד בגופם ובחפציהם. לעתים קרובות ניטל חומר שנמצא בכליהם. חומר זה מצולם, ומוחזר להם. כתוצאה מהחיפושים הם מעוכבים בשדה התעופה.

לעתים נמשך העיכוב שעות ארוכות. העותרת מס' 1 הינה מרצה באוניברסיטת תל-אביב. היא פעילה בארגוני מחאה שונים. בצאתה מהארץ ובשובה אליה, נערכים חיפושים בחפציה ועל גופה. חומר שמצוי עמה נלקח ממנה, מצולם ומוחזר לה. הבדיקות כרוכות בעיכוב ממושך. לא נמסרה לה סיבת הבדיקה הבטחונית המיוחדת שנערכה בה. העותר מס' 2, אף הוא אזרח ישראלי, מתגורר בהולנד. הוא עוסק בבימוי ובכתיבת סרטי טלביזיה. בהגיעו לשדה התעופה בן-גוריון נערכת בו בדיקה קפדנית.

חפציו נלקחים לבדיקה. יומן פגישותיו נבדק. העותר מס' 4 הוא אזרח ישראלי המתגורר בחו"ל. בכניסתו לארץ ובצאתו ממנה נערך חיפוש מדוקדק בגופו ובחפציו. נבדקים כל מסמכיו. חלקם נלקחים לצילום, ומוחזרים לו. העותרים פנו לאגודה לזכויות האזרח (היא העותרת השלישית) כדי שתטפל בעניינם. האגודה לזכויות האזרח - אליה הופנו תלונות דומות של ישראלים נוספים - פנתה ליועץ המשפטי לממשלה. היא ביקשה לדעת את הבסיס החוקי לחיפוש. היא שאלה על הקריטריונים והנוהלים לביצוע החיפוש. נמסר לה כי הבסיס החוקי לביצוע החיפושים הינו, בין השאר, צו ההגנה (שעת חירום) (צנזורה), תשי"ך-1960 (להלן - הצו המקורי) הקובע:

"שום מסמך, ציור, תמונה, תצלום או חפץ אחר כלשהו הנושא ידיעה וכן שום חבילה העשויה להכיל חפץ כאמור לא ישלחו או לא יועברו מהמדינה לכל מקום שמחוצה לה או לא ימסרו למשלוח או להעברה כאמור ולא יוכנסו או לא יועברו לתוך המדינה, אלא בדרך הדואר".

צו זה הוצא (ב-24.8.60) מכוח תקנה 2(91) לתקנות ההגנה (שעת חירום) 1945. הוא לא פורסם ברשומות. האגודה לזכויות האזרח הלינה על ההסדר הקיים וביקשה לשנותו. משלא נענתה פנתה לבית-משפט זה.

העתירה

2. ביסוד העתירה עומדת הטענה כי הצו המקורי הוצא למטרות זרות, הוא בלתי סביר ודינו להתבטל הן מטעמים אלה והן מהטעם שלא פורסם.

כן נטען בעתירה כי על המשיבים להמנע מבדיקות בטחוניות מיוחדות בעותרים. במיוחד עליהם להימנע מליטול כל חומר כתוב ולצלמו.

העותרים מבקשים כי יודיעו להם מהו החומר שהוצאתו מהארץ או הכנסתו אליה אסורים. כן מבקשים הם כי יאפשרו להם לטעון טענותיהם כנגד ההחלטה לכללם ברשימתה נוסעים המיועדים לחיפוש ולעיכוב.

ההתפתחויות לאחר הגשת העתירה

3. לאחר הגשת העתירה ובטרם נשמעה בפנינו, חל שינוי יסודי בתשתית הנורמטיבית. הצו המקורי בוטל. תחתיו בא צו ההגנה (שעת חירום) (משלוח, מסירה, הובלה של דבר הפוגע בבטחון המדינה), התשנ"א-1991 (להלן - הצו החדש). צו זה פורסם (ביום 4.4.1991) ברשומות. הוא קובע לאמור:

"(א) לא תישלח בדואר מישראל לכל מקום שמחוץ לישראל חבילת דואר שיש בה ידיעה הפוגעת בבטחון המדינה או העלולה לפגוע בו, ולא תימסר בישראל חבילת דואר כאמור שהתקבלה מחוץ לישראל.

(ב) לא יישלח מישראל, בין באמצעות הדואר, ובין בדרך אחרת, מסמך או כל חפץ אחר שיש בו ידיעה כאמור בסעיף קטן (א), ולא יובל מסמך או חפץ כאמור מישראל או לתוך ישראל שלא באמצעות הדואר".

עמדת המשיבים

4. לטענת המשיבים, אנשים הבאים בנמלי האויר והים ביציאה מישראל ובכניסה אליה נתונים להליכי ביקורת. זו עשויה להתבטא בהליכי חיפוש (בחפצים או על הגוף) ובתפישתם של חפצים או השמדתם - הכל כפי הנדרש בנסיבות העניין. הבסיס החוקי לפעולות אלה מצוי בחוק הטיס (בטחון בתעופה האזרחית), תשל"ז-1977, בחוק סמכויות חיפוש בשעת חירום (הוראת שעה), תשכ"ט-1969, ובחלק ח' לתקנות ההגנה (שעת חרום), 1945. מכוח תקנות ההגנה הוצא הצו החדש, אשר לדעת המשיבים הותקן במסגרת הסמכות, ואין בו כל פגם. על-פי הצו החדש חל איסור, בין השאר, על הובלה מישראל ואליה של כל חפץ שיש בו "ידיעה הפוגעת בבטחון המדינה או העלולה לפגוע בו". בכך נקבע, לדעת המשיבים, מבחן אובייקטיבי, לפיו סמכות החיפוש תופעל רק כשמתעורר חשד סביר כי נוסע נושא עמו למשלוח, חפץ שיש בו ידיעה הפוגעת בבטחון או העלולה לפגוע בו.

5. הכללת שמו של אדם ברשימת ביקורת גבולות נעשית על-ידי שירות הבטחון הכללי (להלן - שב"כ). לטענת המשיבים, רשימת ביקורת הגבולות מבוססת על מידע בטחוני שנאסף וקיים ברשומות השירות. בין הנכללים ברשימות נמצאים אנשים אשר המידע אודותם מצביע על קשר מתמשך עם גורמי טרור בחו"ל. לעתים מבוסס קשר זה על הזדהות ותמיכה בתפיסת עולם ובדרך חיים. קשר זה עלול גם לחצות את גבולות הקיום הלאומי, ולא דווקא בפעולה או בקשר חד-פעמיים. במקרים מעין אלה, חייב הפיקוח בדרך ההכללה ברשימות, להיות אף הוא מתמשך. הצורך בהכללה קיים, לדעת המשיבים, גם באותם מקרים בהם לא אותר חומר בטחוני שלילי במהלך חיפוש מסוים, שאין בכך בלבד כדי לקבוע באופן משמעותי את שצפוי מאותו אדם בעתיד. לעתים, קיימת אצל אנשים מעין אלה נכונות בעין או בפוטנציה לקיים מגעים עם ארגוני טרור מחוץ לישראל. כך גם עשויים מגעים מעין אלה לגרום לכך כי אותם ישראלים ינוצלו על-ידי ארגון הטרור עמם הם מקיימים מגעים, ויופעלו על ידם, וזאת אף בלא שידעו או שיהיו מודעים לחומרת מעשיהם או לסכנה הטמונה בהם. נמצא, כי המבחן להכללתו של אדם ברשימה הוא חשד או מידע בדבר קשר עם גורמי טרור מחוץ לישראל. ההחלטה בעניין הכללת אדם ברשימת ביקורת הגבולות נעשית על-ידי סמכויות אישור בכירות. לעתים נדרש אישורו של ראש השב"כ. הדבר מותנה במידת הפגיעה בזכויות הפרט הנגרמת על-ידי ההכללה ברשימה. משך ההכללה ברשימה מוכרע ונבחן בכל מקרה לגופו על-ידי הרשויות המוסמכות בשב"כ.

6. מתשובת המשיבים עולה, כי בעת הבדיקה, מוצגת לנוסע תעודה, המורה על כך כי הבודק הוסמך לערוך הבדיקה. נמסר לנוסע כי נערך חיפוש בכליו או על גופו מתוקף סמכותו של הבודק לפי חוק הטיס או לפי תקנות ההגנה (שעת חרום). פעולות צילום מבוצעות במהלך החיפוש.

הן מתבצעות במסגרת סמכויות החיפוש והבדיקה הנתונות בדיון. מטרתן שלא לעכב את הנוסע עד לגמר העיון במסמכים והבדיקה הנעשית בהם.

נוסע שנערך בו החיפוש נדרש להצהיר - על-פי האמור בתקנות ההגנה (שעת חרום) - כי אין ברשותו חפץ או מסמך שיש בהם ידיעה הפוגעת, או העלולה לפגוע, בבטחון המדינה.

הראיות החסויות

7. הכללת נוסעים ברשימת ביקורת גבולות, ונוהלי ביצוע החיפוש קבועים בנוהל כתוב מטעם השב"כ. נוהג זה הוא חסוי, ולדעת המשיבים אין להציגו, מטעמי בטחון, לעותרים. בעניין זה הוציא שר הבטחון תעודה בדבר ראיות חסויות. על-פי בקשת העותרים עיינו בחומר זה.

קיבלנו הסברים עליו מהנוגעים בדבר. בגמר העיון בחומר החסוי קיבלנו את ההחלטה הבאה:

"לאחר שעיינו בחומר החסוי, שמענו הטיעונים וקיבלנו הסברים ותשובות לשאלותינו, נחה דעתנו כי החסיון שניתן - הן לעניין הנוהלים והן לענינם של העותרים - הינו כדין, וכי הצורך לגלות הראיות החסויות לשם עשיית צדק אינו עדיף מן העניין שיש לא לגלותן. נוסף, כי בחנו הנוהלים הקיימים, ונחה דעתנו כי הגורמים המוסמכים פועלים על פיהם. נחה דעתנו כי משך ההכללה נבחן לעתים מזומנות ולפחות אחת לכל ששה חדשים. מי שרואה עצמו נפגע מהכללתו ברשימת ביקורת גבולות רשאי להשיג בכתב, באמצעות קצין ביקורת גבולות, לרשות המוסמכת, אשר תחליט בענינו, ותנמק ההחלטה בכתב".

לאחר קבלת החלטתנו זו, שמענו את טיעוני הצדדים לגופה של העתירה.

עמדת העותרים

8. שמיעת העתירה נתקיימה לאחר ביטול הצו המקורי והתקנת הצו החדש. טיעוני העותרים התמקדו בארבע טענות: ראשית, נטען כי יש לגלות את הכללים לפיהם נערכת רשימת ביקורת הגבולות, ומי כלול בה; שנית, נטען כי יש לקבוע הליך אשר יאפשר למי שכלול ברשימה לצאת ממנה תוך קיום ביקורת שיפוטית בעניין זה; שלישית, נטען כי סמכות החיפוש מנוצלת לרעה לשם איסוף מידע. כן נטען כי סמכות החיפוש והסמכות למנוע הוצאת חומר או הכנסתו אינה כוללת סמכות לצלם את החומר; רביעית, נטען כי אין ראיות חד-משמעיות לסכנה הנשקפת מהעותרים, ועל כן אין מקום לכלול אותם ברשימה. קיים יסוד לחשש שהכנסתם לרשימה נעשתה לשם קיום מעקב ופיקוח עליהם בגין פעילותם הפוליטית, ולא למען המטרות אשר לשמן ניתנת סמכות החיפוש.

הצו המקורי

9. הצו המקורי לא פורסם. הסמכות להתקין את הצו בלא לפרסמו ברשומות מצויה בתקנה 3(2) לתקנות ההגנה (שעת חרום), 1945 ובסעיף 10(ג) לפקודת סדר השלטון והמשפט, תש"ח-1948 (ראה בג"צ 220/51 אסלאן נ. המושל הצבאי של הגליל, פ"ד ה 1480 אשר בעקבותיו תוקן סעיף 10(ג) לפקודת סדרי השלטון והמשפט). אכן, הכלל הוא כי "תקנות בנות פועל תחיקתי" יפורסמו ברשומות (סעיף 17 לפקודת הפרשנות (נוסח חדש)). הפרסום הוא תנאי חיוני לכניסתה של התקנה לתוקף (ראה בג"צ 653/79 עזריאל נ. מנהל אגף הרישוי, משרד התחבורה, פ"ד לה 85) 2).

"תקנה בת פועל תחיקתי" אשר לא פורסמה ברשומות אינה נכנסת לתוקף (ראה ע"פ 213/56 היועץ המשפטי לממשלה נ. אלכסנדרוביץ, פ"ד יא 695, 702). עם זאת, על-פי המצב המשפטי הקיים, חוק עשוי לפטור מחובת הפרסום ברשומות. כמובן, דבר חקיקה חדש, אשר יוחק אחרי כניסתם לתוקף של חוק-יסוד: חופש העיסוק וחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו, יוכל לפטור מחובת פרסום רק אם הוא מקיים את דרישותיה של "פסקת ההגבלה" (סעיף 1 לחוק-יסוד: חופש העיסוק וסעיף 8 לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו).

10. כאשר חוק פוטר מחובת הפרסום של חקיקת משנה, נתונה השאלה אם לפרסם את חקיקת המשנה לשיקול דעתה של הרשות המתקינה. שיקול דעת זה נתון לביקורת שיפוטית (ראה ב. ברכה, משפט מינהלי 226 (כרך א, 1986)). שיקול דעת זה יש להפעילו בסבירות, כלומר תוך עריכת איזון ראוי בין השיקולים הקשורים לפרסום. יש לשקול מחד גיסא, את העקרון כי במדינה דמוקרטית האמונה על שלטון החוק, יש לפרסם כל דבר חקיקה.

פרסום החקיקה הוא מעיקרי שלטון החוק. אין לדרוש מאדם לציית לחוק אם החוק הוא נסתר. "אין לך חוק אלא אם הוא הובא לידיעת הרבים בדרך שהחוק קבע בעצמו, כי אם לא כן יוצר מצב של אנדרלמוסיה שאיש לא יידע ולא יוכל לדעת מה מותר ומה אסור, ולפיכך אי-אפשר יהא לדרוש ממנו שיהא שומר חוק ושלא יעשה מעשה בלתי חוקי" (השופט שרשבסקי בבג"צ 220/51 הנ"ל בעמ' 1486). חקיקת סתר פוגעת באושיות שלטון החוק ובציפור נפשה של הדמוקרטיה. מאידך גיסא, יש להתחשב בפגיעה בבטחון המדינה ובסדר הציבורי העשויה להגרם בגין פרסום חקיקת המשנה, או בחוסר התועלת שבפרסום ברשומות (לעומת פרסום ראוי בדרך אחרת). האיזון הראוי בין השיקולים הנוגדים עשוי להביא לתוצאות שונות. קשה להלום מקרה בו האיזון בין הערכים המתחרים יצדיק איסור כללי על פרסום. הפתרון הסביר עשוי להצדיק פטור מפרסום ברשומות, אך חובת פרסום בדרך אחרת. דומה שלכך כיוון השופט ח. כהן, בצינו:

"כל מעשה-תחיקה, ולעניין זה אין נפקא מינה אם הוא חוק או מעשה חקיקת-משנה, טעון פרסום רבים - לא רק לפי סעיף 17 לפקודת הפרשנות, ולא רק לפי סעיף 10 לפקודת סדרי השלטון והמשפט, תש"ח-1948; ואפילו אם יש בחוק הוראה מפורשת הפוטרת אותו מעשה-תחיקה מפרסום ברשומות. אין חוקי סתר במדינת ישראל. כשקיימת הוראה בחוק הפוטרת מעשה-תחיקה מפרסום ברשומות, מותר שלא לפרסמו ברשומות, אבל אין זאת אומרת שמותר שלא לפרסמו כלל. חקיקה הנעשית בסוד והנשמרת בגנזי נסתרים, היא אחד מסימני ההיכר של שלטון טוטליטרי, והיא אינה עולה בקנה אחד עם שלטון החוק" (ע"א 421/61 מדינת ישראל נ. האז, פ"ד 2193, 2204) טו.

וברוח דומה פסק השופט זוסמן:

"גם אם רשאי היה המנהל הכללי להתקין תקנה בת-פעל תחוקתי ללא פרסום ברשומות, מכוח סעיף 107(2) לפקודת בתי-הדואר, לא היה רשאי להחביא את המסמך במגירת פקיד מפקידיו אלא חייב היה להביאו לידיעת הציבור בדרך אחרת. אין הדעת סובלת כי תקנה בעלת אופי כזה לא תתפרסם כלל ושהמחוקק יימנע מלנקוט אמצעים כדי שהציבור אליו היתה מופנית, ידע כי

הותקנה, גם כאשר היה המחוקק פטור מחובת הפרסום, לא יהא דברו לחוק עד שלא נתגלה לציבור" (שם, עמ' 2206).

על רקע זה יש לברך את שר הבטחון אשר פרסם את הצו החדש, ומנע מאתנו את הצורך להכריז על בטלותו של הצו המקורי. כל המעיין בצו החדש רואה שלא היה כל טעם שלא לפרסמו ברשומות, ובוודאי שלא היה כל צידוק שלא לפרסמו בדרך חילופית.

הצו החדש

11. הצו החדש פורסם ברשומות. טענותיהם של העותרים לעניין אי-פרסום הצו המקורי אינן חלות אפוא לעניין הצו החדש. זאת ועוד: הצו החדש צמצם את היקף תחולת האיסורים שבו על העברת מסמכים או חפצים שיש בהם "ידיעה הפוגעת בבטחון המדינה או העלולה לפגוע בו" (סעיף 1 לצו החדש). בכך באה על תיקונה טענתם המוצדקת של העותרים כי הצו המקורי, אשר אסר על העברת מסמכים או חפצים הנושאים "ידיעה", חורג מהסמכות שהוענקה לשר הבטחון בתקנות ההגנה (שעת חרום). הצו החדש מתנה את האיסור בהעברת מסמך במבחן אובייקטיבי. על-פי הצו החדש האיסור חל על העברת מסמך שיש בו ידיעה הפוגעת בבטחון המדינה, או שיש בו ידיעה "העלולה" לפגוע בבטחון המדינה. לא די בכך כי ישנה אפשרות רחוקה לפגיעה בבטחון המדינה. נדרשת רמת הסתברות גבוהה.

אינטנסיביות ההסתברות (כגון "ודאות קרובה", "אפשרות סבירה", "חשש ממשי") לא הועלתה בפנינו ולא שמענו בגינה טיעונים. נוכל להשאיר עניין זה בצריך עיון.

12. כל שנותר לנו לדון בו, הוא בטענותיהם של העותרים, המתייחסות לצו החדש ולדרכי הפעלתו. הטענה הראשונה, עניינה גילוי הכללים לפיהם נערכת רשימת ביקורת הגבולות. בעניין זה בחנו את הכללים עצמם, וזאת במסגרת הדיון בראיות החסויות. נחה דעתנו כי נימוקים של בטחון המדינה מצדיקים אי גילויים של הכללים; הטענה השנייה הינה כי יש לקיים הליך של ביקורת בדיעבד על הכללת שמו של אדם ברשימה וביקורת שיפוטית על הליך זה. בעניין זה הדין עם העותרים. אכן, יש לאפשר לכל מי שכלול ברשימה לתקוף את ההחלטה על הכללתו בה.

בהחלטתנו בעניין הראיות החסויות ציינו כי ברוח זו נוהגים גם המשיבים. על-פי המקובל עליהם, "מי שרואה עצמו נפגע מהחלטתו ברשימת ביקורת הגבולות רשאי להשיג בכתב, באמצעות קצין ביקורת גבולות, לרשות המוסמכת, אשר תחליט בעניינו, ותנמק את ההחלטה בכתב". זאת ועוד: ציינו בהחלטתנו בעניין הראיות החסויות, כי "משך ההכללה נבחנת לעתים מזומנות ולפחות אחת לכל ששה חודשים". כמובן, כנגד החלטת הרשות המוסמכת ניתן לפנות לבית-משפט זה, אשר יקיים ביקורת שיפוטית מלאה בעניין זה. שאלה יפה היא אם אין אפשרות או צורך לשלב ביקורת שיפוטית (מראש) כבר בשלב הכללתו של אדם ברשימת ביקורת הגבולות, וזאת בדומה לצו חיפוש, אשר ניתן מראש בהליך בו לא נוכח האדם בו ובחפציו נערך החיפוש. האם סביר לקיים רשימת ביקורת גבולות וחיפוש בעקבותיה בלא ביקורת שיפוטית מראש, תוך הסתפקות בביקורת שיפוטית בדיעבד? בארצות-הברית הוחלט, כי אין לפגוע בפרטיותו של האדם בלא צו שיפוטית:

ראה KATZ V. UNITED STATES, 389 U.S. 347 (1967); UNITED STATES V. UNITED STATE DISTRICT COURT, 407 U.S.(297; UNITED STATES V. TRUONG DINH HUNG, 629 F. 2D 908 (1980); וגישה דומה ננקטת בקנדה: ראה HUNTER V. SOUTHAM INC. [1984] 2 S.C.R. 145. הבעיה אינה נקייה מספקות, ויתכן שיש מקום לחריגים דווקא בביקורת גבולות. לא שמענו בעניין זה כל טיעון, וממילא לא הוצגה לנו התמונה העובדתית והמשפטית במלואה. איננו מכריעים בה, אפוא ומשאירים אותה בצריך עיון.

13. הטענה השלישית, היא כי סמכות החיפוש מנוצלת לרעה, והיא לא באה אלא לאסוף מידע. כן נטען כי סמכות החיפוש אינה כוללת בחובה סמכות לצלם חומר המצוי בידי הנוסע. אשר לטענה בדבר ניצול לרעה, בחנו אותה היטב במסגרת העיון בראיות החסויות. השתכנענו כי החיפוש אינו מנוצל לרעה, והוא נעשה כדין לשם המטרה הקבועה בכללים. אשר לצילום החומר, נראה לנו כי כל חומר שהמשיבים רשאים לתפוס חזקה בו, הם רשאים גם לצלמו ולהשיבו לבעליו. עם חלוף הזמן שבו מותר להחזיק בחומר שנתפס, יש להשמיד הצילום או להשיבו (ראה HEIDY V.

UNITE STATES CUSTOMS SERVICE, 681 F. SU. 1445 (1988)). אכן, אין זה סביר להניח כי המשיבים רשאים לתפוס חפץ פלוני, אך אינם מוסמכים להקל עם בעל החפץ בדרך של צילום החומר והשבתו לבעליו (השווה סעיף 21(5) ל- CRIMINAL EVIDENCE ACT, 1984). נמצא, כי השאלה העיקרית הינה, אם המשיבים רשאים היו לתפוס את

המסמכים מתוכם נערכו הצילומים. סמכות לתפיסה מצויה בידי המשיבים מכוח תקנה 1(92) לתקנות ההגנה (שעת חרום) 1945. על-פי הוראה זו מוסמכים המשיבים לתפוס כל חפץ שעליו חל אותו צו, כלומר חפץ שיש בו ידיעה הפוגעת או העלולה לפגוע בבטחון המדינה. מסתפקים אנו בקביעה כללית זו, מבלי לבחון פרטי החומר המצולם, שכן אין בפנינו כל נתונים באשר לתוכן המסמכים של העותרים אשר צולמו על-ידי המשיבים.

14. טענתם האחרונה של העותרים הינה, כי אין ראיות חד-משמעיות לסכנה הנשקפת מהעותרים, וכי הכללתם ברשימה נעשתה מתוך שיקולים זרים. בחנו טענה זו בחון היטב במסגרת העיון בראיות החסויות. נחה דעתנו כי אין לטענה זו יסוד. שוכנענו כי הכללתם של העותרים ברשימת ביקורת הגבולות נעשתה מטעמים ענייניים הקשורים לסכנה כי הם יעבירו - ולו אף בלא שהם מודעים לכך - מסמך או חפץ שיש בהם ידיעה הפוגעת בבטחון המדינה או העלולה לפגוע בו.

מטעמים אלה אנו דוחים העתירה. אין צו להוצאות.

השופט ש. לוי

אני מסכים.

השופטת ש. נתניהו

אני מסכימה.

הוחלט כאמור בפסק-דינו של השופט א. ברק.

ניתן היום, כז' בסיון תשנ"ג (16.6.93).